

Nábor v krizi?

Změňte přístup
ke kandidátům

10

TRENDŮ,

KTERÉ UŽ MĚNÍ
SVĚT PRÁCE

Nepřehazujte životopisy lopatou

Co už dnes umí moderní HR

Jak přežít dobu sedavou

Zaveďte si cvičení
jako rituál

Nechte zaměstnance hrát!

Gamifikace zvyšuje
motivaci k učení

PETRA NULÍČKOVÁ

Musíme stavět z kamínek, které najdeme

Vědomý work-life balance je nesmysl

Opravdový a nefalšovaný nesmysl. Tohle bych rád řekl na úvod. A to o něm často přednáším na vysokých školách a pracuji na něm se svými mentee. Možná nesouhlasíte, ale myslím to tak, že na vědomé úrovni skutečný work-life balance nemá s tím pravým nic společného.

TEXT FILIP HRKAL, MBA, CHIEF OPERATIONS OFFICER - CEE REGION, YELLOWCOUCH
FOTO JAN KUBÁT

Než vám vysvětlím, jak jsem k tomuto závěru došel, pokusím se na chvíli držet hlavního tématu a tím je „moje hobby“.

Moje hobby se mě vlastně drží od útlého věku. Když byste mě potkali v mých 12 letech, asi byste se hodně smáli. Viděli byste totiž kluka, jak jde na pražském sídlišti s malým plastovým kuffíkem. V uších walkman, kde se Dire Straits střídali s Ozzyem.

Kam šel ten kluk? No na Základy podnikatelství s paní učitelkou Hejtmánkovou-Kořínkovou. A proč? Vyhrát s týmem soutěž Baťa Junior Achievement (nepodařilo se, ale byli jsme tehdy blízko 😊).

Byly devadesátky. A přesně v té době jsem se rozhodl, že budu podnikat. Jedno v čem. Jedno kde. Ale JÁ. PROSTĚ. BUDU. PODNIKATEL.

Bravičko, Volejte řediteli, Na vlastní oči... Příběhy úspěšných podnikatelů v knize Úspěch se v Čechách neodpouští – skvělá knížka s nepříliš optimistickým názvem mě připravila na první překážky. Jo, a katalogy aut, kde byly zakroužkované modely proudící na lačný český trh. Tohle všechno působilo jako katalyzátor a magnet. Aura západu v měnícím se východu, které člověk chtěl leccos obětovat, a to leccos při tom nějak přirozeně „bavilo“.

Ve volných chvílích jsem asi jako každý druhý kluk pařil hry na počítači

a trochu si hrál s programováním. Hobby. Kdybych jen tušil...

Stěny mého pokojíčku zdobily plakáty Beverly Hills 90210, kde si Brandon dokázal vydělat na auto za léto ve snack baru. Na Mustanga! Odškrtnuto. Tohle taky udělám. (Neudělal jsem. Úklidem a mytím nádobi to ani v USA za léto nedáte, fakt).

Někde v této době, až do roku 1998 to vlastně bylo celé JEN o mých hobby. Prostě skóre „Práce“ (představovaná tehdy školou) vs. „Hobby“ – 1:9

Na gymnáziu se tenhle poměr změnil a domácí šli do vedení. 6:4. Maximálně. Školy přibylo, ale s výjimkou matiky, angličtiny a dramatického kroužku jsem často postrádal smysl studovaných předmětů. Vnitřně jsem věděl, že tohle už NIKDY nechci dopustit. Přece mě nesmysly nebudou zdržovat od toho, co je OPRAVDU potřeba dělat a co mě baví. Studoval jsem, myslím, s docela slušnými výsledky, ale škola mě prostě nebavila a bral jsem ji jako první a poslední „práci“ – něco, co je potřeba vydržet, abych se mohl věnovat tomu, co mě opravdu baví. Tedy té skutečné práci. (Přesto jsem zůstal pořádkem „Aleják“ – tenhle gympl je asi trochu diagnóza).

Během jedné nudné hodiny (nevím čeho a vymýšlet si nebudu) jsem se tak trochu zasníl – jaké by to asi bylo, kdyby lidi dělali to, pro co mají největší potenciál a co je baví. Svě hobby. Každý. Všichni. Kdyby se tenhle potenciál dal odhalit předem a změřit. Na tenhle moment si fakt vzpomínám, jen jsem netušil, jak moc mě ovlivní a že mě jednou bude živit.

Pak to šlo ráz na ráz. Vysoká škola, kterou jsem vybral už s ohledem na to, co mi opravdu dá – nikoli na to, co „se společensky očekává“, pobyt ve Státech, vystrážlivění z některých devadesátkových snů, ale zároveň jiné sny splněné – a opět „focus on hobby“.

Tak se také stalo, že jsem po návratu z USA v pouhých 23 letech s Vaškem

Coubalem založil mé už celoživotní hobby. Firmu, kterou vedeme dodnes.

Hurá! Poměr práce – hobby byl zpátky na 1:9 a ten jeden gól mi dala snad jen byrokracie, která světem vládne.

Firma se krásně rozeběhla, dařilo se mi i v soukromí, měl (a díky Bohu stále mám) krásnou a mladou ženu. Zkrátka

”

Je potřeba dospět do stavu,
že ani nemusíte přemýšlet
a máte čas na jiné věci.

vše jak z pohádky. Občas přišla zpětná vazba ve stylu: Hele, a nepřeháníš to s tou prací? A máš vůbec čas na koníčky? Nechápal jsem o čem lidi mluví – „PRÁCE JE MŮJ KONÍČEK, PŘECE!“ „Jsem unavený z toho vám vysvětlovat, že já nejsem unavený a nepotřebuju dobíjet energii jinde!“

B U M

Jeden jediný den a člověk málem přijde o všechno. Ne o to materiální. O to skutečně podstatné všechno. Filipe, budeš se muset hodně zamyslet!

Pokud ale čekáte nějaké uvědomění a náhlý obrat. Ne. Ne. Tohle je život, ne manažerská příručka.

Takže ten obrat trval několik dalších let. Ten vědomý – a tím navazuji na úvod – přišel samozřejmě okamžitě. Musíš ubrat, věnuj víc času koníčkům, rodině... Jasně. Stejně jsem ale ve chvílích, kdy už jsem byl jakože „v lifu“, byl pořád ve „worku“.

Zkrátka to, že uberete, je jedna věc. Nestačí ale myslet na to, že věnujete více času odpočinku a blízkým... Je potřeba to překlomit do stavu, že jednoduše ani NEMUSÍTE přemýšlet a máte čas na jiné věci. A právě TOHLE trvá. Vědo-

mý work-life balance je tak maximálně pouhý začátek. Něco jako první kroky, když vám dojde, že máte problém. Nestmí u něj ale zůstat.

Hodně pomohlo narození dětí. Změna hodnot. Nenásilná, ale samozřejmě.

Já vím – tenhle příspěvek měl být o hobby a byl asi spíš o work-life balance. Není ale pro někoho „hobby“ skoro synonymum slova „life“? Anebo ještě jinak, co když je hobby dokonce „work“ i „life“? Hmm? U mě to tak bylo a je!

Když se nad tím zamyslím, všechna má „kdysi hobby“ jsem vždy využil a odrazil v práci – mém „stále hobby“. A díky tomu mám dnes čas na „nová hobby“. Je to fakt takhle snadný.

A vlastně jsem se tolik nezměnil. Pořád mě třeba potkáte (už teda bez plastového kufříku) s hudbou. Je všude kolem a nesmí chybět doma, v autě, na chalupě. Je to silný dobíječ energie.

No a další současné záliby? Motoriky (kam se hrabe Mustang na Harleye ☺), auta, komiksy, střelba, filmy. Ale hlavně moje skvělé dvě děti a rodina. Čas, kdy sedneme a hrajeme stolní hry. Kdy jsme spolu. Kdy se smějeme. To je moje hobby. Na to vše je teď čas, protože opravdu chci – ne proto, že musím, nebo si to „uvědomuji“. A hlavně – kdybych kdysi nedělal hobby, co jsem dělal, nebyla by současná hobby teď možná.

Co na závěr?

Jestli jsem se něco naučil respektovat, je to spíš, řekněme, přírodní cyklus, než poučky o max. 8 hodinách práce. Trochu souvisí s obdobím – něco jako: na jaře a v létě víc aktivita, v zimě víc odpočinek. Nebo: ve dvaceti (neberte mě doslova) to hroftě, užijete, ve třiceti klidně chvíli víc pracujte a ve čtyřiceti nezapomeňte využít fakt, že už víte, na co se vykašlat, který business nevíte, kdy nebrat telefon... prostě co dělat a co ne. Poslouchat svůj vnitřní hlas.

Ale hlavně dělat vždycky naplno, co je právě teď tím vašim „hobby“. /